

ren, der er lammet af Apopleksi, er paa Almindelig Hospital.“ 5 Børn: „Faderen er brystsyg, har ligget paa Hospitalet i lang Tid, Moderen har i Foraaret faaet Tvillinger, som begge leve.“ 5 Børn: „Manden har i 3 Aar lidt af Tuberkulose; naar han arbejder, faar han Blodspytning.“ 7 Børn: „Faderen har ligget i 5 Maaneder paa Øresundshospitalet, hvor han endnu er.“ 4 Børn: „Moderen, som er Enke, er svagelig og kan intet fortjene. Hun støttes af Børnene.“ 4 Børn: „Manden har været arbejdsløs i lang Tid; Konen er meget svag, men da hun langt er den dygtigste af de to, er det hendes Arbejde, de som Regel leve af.“ 5 Børn: „Familien har 10 Børn, hvoraf 3 ere voksne, men de to ere meget svage og kunne ikke ganske sørge for sig selv; Forældrene ere meget svage.“ 5 Børn: „Faderen ligger for Tiden paa Øresundshospitalet lidende af Tuberkulose og har i øvrigt været syg i den Tid, jeg har haft med Barnet at gøre.“ 8 Børn: „Faderen har været syg siden Jul; foruden de 8 ukonfirmerede Børn er der to voksne Børn, som bidrage til Familiens Underhold.“

Saaledes kunde jeg blive ved, og det er endda kun et Udvalg af ca. 300 Ansøgninger, der vise, hvorledes Sygdom fuldstændig har lammet de vedkommende Familiens Evne til at skaffe deres Børn det allernødtørftigste. Tillige foreligger der Oplysninger om, at en Mængde af disse Folk ikke have kunnet blive Medlemmer af Sygekasser, fordi de var kronisk syge, og om, at trods den Fattigdom, der har været i Hjemmet, have de ikke henvendt sig til det offentlige Fattigvæsen.

Det Tal, som „Danmarks Statistik“ opgiver paa dem, der af Sygdomsaarsager ere inde under Fattigvæsenet, er i sig selv stort nok, men det er jo ikke nogen Maalestok for den Fattigdom og Lidelse, som i Virkeligheden er til Stede. Jeg skal tillade mig at oplyse, at Statistikken viser os, at 5,691 Mænd ere komne ind under Fattigvæsenet paa Grund af Sygdom, og at 3,814 Kvinder ligeledes af den Grund ere komne derind. Det er over 9,000 danske Mænd og Kvinder, der paa Grund af Sygdom ere blevne berøvede deres borgerlige Rettigheder og stilledes udenfor de hæderlige Borgeres Rækker. Og Stillingen er den, at naar de paa Grund af Sygdom tvinges til at blive ved at modtage Fattighjælp, saa ere disse hæderlige syge og ulykkelige Mænd og Kvinder ringere stilled end den Mand eller Kvinde, der har begaaet en alvorlig Forbrydelse i vort Sam-

fund, og som er bleven straffet og senere har kunnet faa Æresoprejsning efter 5 Aars Forløb, thi de ville, hvor uskyldige de end ere i den Sygdom, der er overgaaet dem, blive ved at være under Fattigvæsenet. Lad mig nævne et Eksempel, og det er et Svar til den ærede Ordfører — jeg ved ikke, om han er Ordfører for Regeringspartiet, men saa i alt Fald for det forhenværende Regeringsparti. Den ærede Ordfører sagde, at der var en Mangel paa Ansvarfølelse i vore Dage. Han sagde, at dette Forslag var Udtryk for noget i den Retning. Jeg maa sige, at den ærede Ordfører har slet ikke Ret til at sige saaledes om de Mænd og Kvinder, paa hvis Vegne vi komme her til Rigsdagen for blot at bede om, at dette kristelige, civiliserede Samfund stiller sine Ernærings-, Styrknings- og Helbredelsesmidler til Disposition for de syge. En Kvinde blev i 1903 amputeret paa Sygehuset. Grunden var den, at hun havde faaet Koldbrand i begge Fødder. Hvorfor? Derved, at der var indtruffet Højvande, og hun havde en Vinternat maattet slæbe sine fattige Møbler langt bort fra det Sted, hvor hun boede. I 3 Aar ligger hun paa Hospitalet, og gentagne Gange bliver hun opereret. Hun har lidt alt, hvad et Meneske kan lide rent fysisk. Hun er en hæderlig, fuldstændig uberygtet Kvinde, om hvem alle, der kende hende, sige, at hun er en brav og stræbsom Kvinde. Hun blev oprindelig hjulpen af Hjælpekassen, og denne betalte 500 Kr. tilsammen for hende. Hun har imidlertid maattet henvende sig til Fattigvæsenet, fordi Hjælpekassen ikke kunde betale mere. Det vil sige, at hun staar udenfor de Rækker i vort Samfund, som nyde almindelig medborgerlig Respekt og Agtelse efter Loven. Jeg vil spørge den ærede Ordfører for Flertallet, om han virkelig drister sig til at sige, at denne Kvindes Skæbne er selvforskyldt. Og som hendes Skæbne er Tusinders her i Landet. Jeg synes, at det er et saa selvfølgeligt og rimeligt Krav, man her stiller, at det egentlig forbavser mig, at en Mand, der i nogen Grad skulde repræsentere den jævne Mand paa Landet, staar frem og fører det Sprog mod den simple Retfærdighedstanke, som ligger til Grund for dette Forslag.

Dette Forslag vil jo, selv om det gennemføres, ikke revolutionere Samfundet. Det er i og for sig ikke noget socialt revolutionært Forslag. De økonomiske Samfundstilstande, der nu ere raadende, vedblive at raade, selv efter at dette Forslag